

2) Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning nr. 40/94 <sup>(1)</sup>. Retten i Første Instans fastslog reelt, at den tilsigtede kundekreds må anses for udelukkende at være spanskaltalende »uanset at det er almindeligt anerkendt, at engelsk i visse dele af Spanien, såsom Kanarieøerne, er udbredt, og at nogle spanske forbrugere har kendskab til engelsk«. Dette udgør en urigtig retsanvendelse, da det reelt er en afgørelse, hvorefter det i vurderingen af gennemsnitsforbrugers sproglige evner og forståelse i ethvert givent tilfælde kun er et spørgsmål om at fastslå hovedsproget eller -sprogene i den medlemsstat, hvor den ældre rettighed består, uden at hense til andre faktiske omstændigheder, som har relevans for at fastslå den tilsigtede forbrugergruppes kendetegn.

3) Endvidere tilsidesættelse af artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning nr. 40/94. Efter at have udpeget tre kategorier af lighed mellem de varer og tjenesteydelser, som er omfattet af henholdsvis ansøgningen og den påståede ældre rettighed — nemlig »dels af samme art«, »dels af meget lignende art« og »dels ikke adskiller sig væsentligt« — gjorde Retten sig skyldig i en urigtig retsanvendelse, da den i vurderingen af, om der forelå risiko for forveksling, ikke henså til virkningen af disse tre forskellige kategorier.

<sup>(1)</sup> Rådets forordning (EF) nr. 40/94 af 20.12.1993 om EF-varemærker, EFT 1994 L 11, s. 1.

## Sag anlagt den 16. september 2008 — Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Spanien

(Sag C-400/08)

(2008/C 285/48)

Processprog: spansk

### Parter

*Sagsøger:* Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (ved E. Traversa og R. Vidal Puig, som befuldmægtigede, bistået af abogadas C. Fernández Vicién og I. Moreno-Tapia Rivas)

*Sagsøgt:* Kongeriget Spanien

### Sagsøgerens påstande

— Det fastslås, at Kongeriget Spanien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 43 EF, idet det har fastsat

restriktioner for etablering af indkøbscentre, der følger af lov 7/1996 om planlægning af detailhandel og af lovgivningen på samme område i den selvstyrende region Catalonien (lov 18/2005 om detaildistribution, dekret 378/2006 om gennemførelse af lov 18/2005 og dekret 379/2006 om godkendelse af den nye sektorplan for detaildistribution).

— Kongeriget Spanien tilpligtes at betale sagens omkostninger.

### Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Den omhandlede spanske og catalanske lovgivning (lov 7/1996, catalansk lov 18/2005, catalansk dekret 378/2006 og 379/2006) kræver, at erhvervsdrivende, som ønsker at åbne, udvide, flytte eller overdrage et stort indkøbscenter eller ændre dets aktiviteter, skal have en tilladelse fra regionens regering — ud over den obligatoriske kommunale næringstilladelse, der har til formål at sikre, at det pågældende center er i overensstemmelse med gældende byplanlægning. Bevilling af tilladelsen til at etablere et detailhandelscenter er undergivet en bedømmelse efter en række kriterier, herunder hvorvidt projektet er tilpasset sektorplanen for detaildistribution, således at der ikke kan gives tilladelse til noget center, som ikke overholder samtlige bestemmelser i denne plan, projektets lokalisering i byzone og den ansøgende virksomheds etableringsgrad.

Kommissionen er af den opfattelse, at den omhandlede spanske og catalanske lovgivning udgør ubegrundede restriktioner for etableringsfriheden i artikel 43 EF's forstand af følgende grunde:

1. Kravet om en tilladelse til at etablere et detailhandelscenter — ud over den kommunale tilladelse — som bevilges efter visse kriterier, som ikke alene er knyttet til arealplanlægning og miljø, men også til de potentielle økonomiske følger af etablering af bestemte typer af store indkøbscentre på konkurrencestrukturen på markedet for detaildistribution og til en konstatering af, at der foreligger et »markedsbehov«, vanskeliggør etablering af bestemte typer af store indkøbscentre.
2. Den omhandlede nationale lovgivning indebærer en forskelsbehandling, idet den begunstiger etablering af mindre indkøbscentre (som er i overensstemmelse med den traditionelle detailhandelsstruktur i Catalonien, og dermed den lokale detailhandel) i forhold til etablering af store indkøbscentre (som svarer til den detailhandelsform, som anvendes af selskaber fra andre af Fællesskabets medlemsstater).

Kommissionen er af den opfattelse, at denne lovgivning ikke kan begrundes med de i artikel 46 EF anførte hensyn (til den offentlige orden, den offentlige sikkerhed eller den offentlige sundhed), som i øvrigt heller ikke er blevet påberåbt af de nationale myndigheder.

Ifølge Kommissionen kan de begrundelser, som de spanske og catalanske myndigheder har henvist til — forbrugerbeskyttelse (beskyttelse af den lille detailhandel for at sikre et konkurrencedygtigt udbud på alle markeder, miljøbeskyttelse og beskyttelse af bymiljøet) — ikke accepteres af følgende grunde:

1. De kriterier, som er fastsat i den omhandlede lovgivning, har i realiteten ikke til formål, som hævdet af de nationale myndigheder, at beskytte forbrugerne, men at begunstige den lille detailhandel til ulempe for store detailhandelsvirksomheder. Foranstaltningerne er dermed ikke egnede til at opnå det hævdede mål, eftersom de i realiteten tjener økonomiske formål.
2. De omhandlede foranstaltninger går videre end nødvendigt for at opnå de mål, som forfølges. Under alle omstændigheder påhviler det de nationale myndigheder at godtgøre, at de mål, som påberåbes, ikke kunne være nået ved hjælp af mindre restriktive foranstaltninger.

#### **Sag anlagt den 18. september 2008 — Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Republikken Slovenien**

(Sag C-402/08)

(2008/C 285/49)

Processprog: slovensk

#### **Parter**

*Sagsøger:* Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (ved U. Wölker og V. Kovačič, som befuldmægtigede)

*Sagsøgt:* Republikken Slovenien

#### **Sagsøgerens påstande**

- Det fastslås, at Republikken Slovenien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/35/EF af 21. april 2004 om miljøansvar for så vidt angår forebyggelse og afhjælpning af miljøskader<sup>(1)</sup>, idet den ikke har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktivet.
- Republikken Slovenien tilpligtes at betale sagens omkostninger.

#### **Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter**

Fristen for gennemførelse af direktiv 2004/35/EF udløb den 30. april 2007.

<sup>(1)</sup> EUT L 143, s. 56.

#### **Appel iværksat den 23. september 2008 af Trubowest Handel GmbH og Viktor Makarov til prøvelse af dom afsagt den 9. juli 2008 af Retten i Første Instans (Tredje Afdeling) i sag T-429/04, Trubowest Handel GmbH og Viktor Makarov mod Rådet og Kommissionen**

(Sag C-419/08 P)

(2008/C 285/50)

Processprog: engelsk

#### **Parter**

*Appellanter:* Trubowest Handel GmbH og Viktor Makarov (ved dikigoroï K. Adamantopoulos og E. Petritsi)

*De andre parter i appelsagen:* Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

#### **Appellanterne har nedlagt følgende påstande**

- Dommen afsagt af Retten i Første Instans ophæves i sin helhed.
- Ved den endelige dom gives der appellanterne medhold i det erstatningssøgsmål, som de har anlagt ved Retten i Første Instans (RFI) i henhold til artikel 288 EF, subsidiært hjemvises sagen til RFI.
- Rådet og Kommissionen tilpligtes ud over deres egne omkostninger at betale alle appellanternes omkostninger under denne sag og sagen ved RFI.

#### **Anbringender og væsentligste argumenter**

Appellanterne har gjort gældende, at den appellerede dom bør ophæves af følgende grunde:

- 1) RFI begik en retlig fejl ved fortolkningen og anvendelsen af fællesskabsretten hvad angår betingelserne for, at Fællesskabet kan ifalde ansvar uden for kontraktforhold i henhold til artikel 288, stk. 2, EF. For det første gør de gældende, at den appellerede dom er behæftet med en retlig fejl, da RFI overhovedet ikke har foretaget nogen vurdering af den påtalte retsstridige adfærd i forbindelse med vurderingen af årsagssammenhængen og ikke har undersøgt den i dens retlige sammenhæng, selv om den burde have gjort det for at kunne fastslå, om Fællesskabet ifaldt ansvar. RFI begik endvidere en retlig fejl, da den ikke i overensstemmelse med fællesskabsretten foretog en korrekt vurdering af, om der var en direkte årsagsforbindelse mellem fællesskabsinstitutionernes handlemåde og det tab, som appellanterne led som følge heraf, og ved at antage, at der ikke var en sådan tilstrækkelig årsagsforbindelse med den begrundelse, at appellanterne ikke havde godtgjort at have udvist rimelig påpasselighed og/eller at fejlen udelukkende skyldtes de tyske myndigheder.